

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-198/21-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Općine Lobor iz Lobora, Trg Sv. Ane 26, koju zastupa odvjetnica u

protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, uz sudjelovanje zainteresirane osobe radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 30. lipnja 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/17-11/277, urbroj: 376-05-3-21-20 od 22. travnja 2021.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

III. Ova presuda će se objaviti u "Narodnim novinama".

Obrazloženje

1. Točkom VII. rješenja tuženika klasa: UP/I-344-03/17-11/277, urbroj: 376-05-3-21-20 od 22. travnja 2021. utvrđeno je da tužitelj Općina Lobor ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta iz ovog rješenja od 10. ožujka 2020. odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist Općine Lobor ukoliko je ista nastupila nakon 10. ožujka 2020. prema evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela Zlatar dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji.

2. Tužitelj je podnio tužbu protiv točke VII. pobijanog rješenja tuženika u kojoj u bitnom navodi da tuženik nije zakonito i ispravno odredio datum pokretanja postupka, a posljedično tome niti datum od kojeg on ima pravo na naknadu za pravo puta. Utuženi dio rješenja nije zakonit i njime su povrijeđene odredbe članka 6., 7. i 46. Zakona o općem upravnom postupku, jer je tužitelj svojim podneskom od 26. travnja 2017. podnio zahtjev tuženiku za reguliranje međusobnih odnosa, operatora i tužitelja, što je vidljivo i iz broja spisa, a dopisom – požurnicom od 30. svibnja 2017. tuženik je pozvao tužitelja da se očituje želi li postupanje tuženika sukladno

odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama i Pravilnika. Tužitelj upućuje na odredbu članka 46. stavka 4. Zakona o općem upravnom postupku te članak 7. istog Zakona te smatra da tuženik nije postupao u skladu s navedenim odredbama jer je službena osoba morala upozoriti stranku na postojanje osnove za ostvarivanje nekog prava, kao i na posljedice njezinih radnji ili propuštanja u postupku, te se brinuti da neznanje i/ili neukost stranke ne budu na štetu prava koja im po zakonu pripadaju. Osim toga, smatra da je tuženik postupio suprotno odredbi članka 5. stavka 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, jer nije odredio pravo na naknadu od dana podnošenja zahtjeva odnosno od 26. travnja 2017. Tužitelj predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev te poništi točku VII. pobijanog rješenja te utvrdi da tužitelju pripada pravo na godišnju naknadu za pravo puta od 26. travnja 2017. Tužitelj je zatražio i naknadu troškova upravnog spora.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da dopis tužitelja od 26. travnja 2017. nije zahtjev iz članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama i članka 5. stavka 1. i 2. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta, o čemu je tužitelj bio obaviješten dopisom tuženika od 30. svibnja 2017. U dopisu od 26. travnja 2017. kojeg je tužitelj nazvao „požurnica“, tužitelj se prvi puta obraća tuženiku i obavještava ga da je od HT-a još 2010. tražio plaćanje naknade za pravo služnosti na javnim površinama, no nije dobio odgovor. Navedenim dopisom tuženiku šalje požurnicu i molbu da se navedeni zahtjev riješi u što kraćem roku te da se izvrši isplata sredstava sa svim zaostacima, u protivnom će pokrenuti daljnji postupak. Na dopis iz 2017., tužitelju je tuženik odgovorio 30. svibnja 2017. s uputom o načinu pokretanja postupka pred tuženikom, sukladno članku 28. stavku 6. i s rokom postupanja od osam dana. Evidentno je da tužitelj nije u dodijeljenom roku podnio zahtjev iz članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama, već je to učinio tek 10. ožujka 2020., dakle, tek se dopis tužitelja od 10. ožujka 2020. mogao smatrati zahtjevom iz članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama i članka 5. stavka 1. i 2. Pravilnika te je posljedično tek od navedenog datuma mogao ostvariti pravo na naknadu za pravo puta, sukladno članku 5. stavku 4. Pravilnika, što je i obrazloženo u osporavanom rješenju. Propuštanjem tuženika da obustavi postupak, tužitelj nije stekao pravo na naknadu za pravo puta od dana podnošenja dopisa iz 2017. nego se tek zahtjevom od 10. ožujka 2020. prvi put traži naknada za pravo puta te se taj zahtjev može smatrati zahtjevom iz članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama i članka 5. stavka 1. i 2. navedenog Pravilnika, pa od tog datuma tužitelj stječe pravo na naknadu za pravo puta. Tuženik predlaže da ovaj Sud tužbeni zahtjev odbije.

4. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odgovor tuženika na tužbu dostavljen je tužitelju i zainteresiranoj osobi.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u dijelu pod točkom VII. kojim je odlučeno o pravu tužitelja na godišnju naknadu za pravo puta počevši od 10. ožujka 2020., ovaj Sud nalazi da time tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja, pri čemu Sud u cijelosti prihvaća razloge koje je za svoju odluku tuženik dao u

obrazloženju osporenog rješenja i odgovoru na tužbu u odnosu na navedenu točku rješenja, budući da su razlozi utemeljeni na podacima koji se nalaze u spisu predmeta te na pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, dok povrede pravila postupka, ovaj Sud nije našao.

7. Prema odredbi članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17., dalje: ZEK) upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona, te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta .

8. Člankom 29. stavkom 1. ZEK-a propisano je da za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona plaća se naknada za pravo puta iz članka 27. ovoga Zakona, a izračun i visina naknade te način plaćanja naknade propisuje se Pravilnikom koji donosi Vijeće Agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija.

9. Člankom 5. stavkom 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“, 152/11., 151/14. i 95/17., dalje: Pravilnik) propisano je da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva, rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta.

10. Prema podacima u spisu predmeta dostavljenim ovom Sudu uz odgovor na tužbu, proizlazi da je tužitelj podnio zahtjev u skladu s odredbom članka 28. stavka 6. ZEK-a i članka 5. stavka 1. i 2. Pravilnika 10. ožujka 2020., pa je tužitelju na temelju odredbe članka 5. stavka 4. Pravilnika od navedenog datuma odnosno 10. ožujka 2020. dosuđeno pravo na naknadu za pravo puta, kako je to pravilno konstatirano i u točki VII. izreke pobijanog rješenja.

11. Prema ocjeni ovoga Suda, tuženik je povodom zahtjeva tužitelja proveo postupak sukladno odredbama ZEK-a i Pravilnika te je donio zakonitu odluku.

12. Tužitelj neosnovano prigovara da tuženik nije pravilno odredio datum pokretanja postupka, jer da je isti pokrenut 26. travnja 2017., jer iz podataka u spisu predmeta proizlazi da je tuženik 30. svibnja 2017. odgovorio na navedeni dopis tužitelja sa uputom o načinu pokretanja postupka pred tuženikom, a sukladno odredbi članka 28. stavka 6. ZEK-a i s rokom postupanja od 8 dana, no međutim tužitelj u ostavljenom roku nije podnio zahtjev iz navedenog članka ZEK-a nego je to učinio tek 10. ožujka 2020., pa se stoga tek dopis tužitelja od 10. ožujka 2020. pravilno od strane tuženika smatra zahtjevom, pa tuženik osnovano navodi da je od tog datuma tužitelj mogao ostvariti pravo na naknadu za pravo puta, a kako je to i utvrđeno točkom VII. pobijanog rješenja tuženika.

13. S obzirom da prigovori tužitelja izneseni u tužbi nisu odlučni niti su od utjecaja na zakonitost pobijanog rješenja, trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima riješiti kao u izreci.

14. S obzirom da je tužitelj odbijen s postavljenim tužbenim zahtjevom, temeljem članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima istome ne pripada pravo na naknadu troškova upravnog spora kako je to zatražio u tužbi.

15. Temeljem članka 14. stavka 7. ZEK-a ova presuda se objavljuje u "Narodnim novinama".

U Zagrebu 30. lipnja 2021.

Predsjednik vijeća:
Boris Marković, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštena službenik

Tanja Nemčić

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Primljeno: 11.08.2021. 09:13 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/21-01/54	376-08/IB	
Uredžbeni broj:	Priloz:	Vrijednost:
437-21-03	0	

d2744786